

ГОРДОСТЪ.

Вчера ходихме на разходка въ градската градина съ Вотини и неговия баща. Като минавахме по главната улица, видѣхме Старди — оня, който рита другаритѣ си, кога го закачатъ. Той се бѣше изправилъ прѣдъ една книжарска витрина, и бѣше втренчилъ очи въ една географска карта. Кой знае отъ колко врѣме бѣ тамъ, защото той има обичай да учи и по улицитѣ.

Вотини бѣ облѣченъ добрѣ, даже много добрѣ. Той носѣше нови чепици отъ жълто шевро, горна дреха, вѣзана съ копринени ширити, бѣла боброва шапка и часовникъ. Надуваше се като паунъ. Но този пжтъ той се сконфузи грозно за своята гордостъ. Баща му бѣ останалъ назадъ, а ние, слѣдъ като бѣхме тичали доста по алеята, седнахме на една скамейка, дѣто стоеше едно момче, скромно облѣчено. То изглеждаше уморено и мислѣше съ наведена глава. Единъ мжжъ, навѣрно баща му, се разхождаше подъ дърветата и четѣше вѣстникъ. Седнахме.

Вотини се намѣсти между мене и момчето. Но веднага си спомни, че е облѣченъ добрѣ и пожела да се похвали и прѣдъ съсѣда си.

— Видѣ ли ми чепицитѣ? — ме запита той, като вдигна кракъ, за да сбърне вниманието на момчето. Но то нито го погледна.

Тогава той свали кракъ, показа коприненитѣ петлици на дрехата си, погледна изъ подъ вѣжди момчето и ми каза: „Не ми харесватъ, ще ги замѣна съ други по-хубави.“ Но момчето не погледна и петлицитѣ.

Тогава Вотини захвана да върти на прѣста си своята хубава, бѣла шапка. Но момчето като че нарочно не обърна внимание и на нея.

Вотини, който започна да се ядосва, извади часовника си, отвори го и ми показа машината му. Момчето пакъ не обърна глава.

— Позлатенъ ли е часовникътъ ти? попитахъ азъ.

— Не позлатенъ, а златенъ е — отговори той.

— Но не ще да е цѣлия отъ злато, — казахъ азъ.